

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про амністію у 2014 році

Керуючись принципом гуманізму, відповідно до статті 92 Конституції України, положень Кримінального кодексу України і Закону України «Про застосування амністії в Україні» Верховна Рада України **постановляє:**

Стаття 1. Звільнити від відбування покарання у виді позбавлення волі на певний строк та від інших покарань, не пов'язаних з позбавленням волі, засуджених за умисні злочини, які не є тяжкими або особливо тяжкими відповідно до статті 12 Кримінального кодексу України, та за злочини, вчинені з необережності, які не є особливо тяжкими відповідно до статті 12 Кримінального кодексу України:

а) осіб, які на момент вчинення злочину були неповнолітніми;

б) жінок, вагітних на день набрання чинності цим Законом;

в) осіб, не позбавлених батьківських прав, які на день набрання чинності цим Законом мають дітей, яким не виповнилося 18 років, дітей-інвалідів та/або повнолітніх сина, дочку, визнаних інвалідами;

г) осіб, яких на день набрання чинності цим Законом в установленому порядку визнано інвалідами першої, другої чи третьої групи, а також хворими на активну форму туберкульозу (диспансерні категорії 1-4), онкологічні захворювання (III, IV стадії за міжнародною класифікацією TNM), СНІД (III, IV клінічні стадії за класифікацією ВООЗ) та інші тяжкі хвороби, що перешкоджають відбуванню покарання та підпадають під визначення Переліку захворювань, які є підставою для подання в суди матеріалів про звільнення засуджених від подальшого відбування покарання, затвердженого наказом Державного департаменту України з питань виконання покарань та Міністерства охорони здоров'я України від 18 січня 2000 року № 3/6;

г) осіб, які на день набрання чинності цим Законом досягли пенсійного віку, встановленого статтею 26 Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування»;

д) ветеранів війни (учасники бойових дій, інваліди війни та учасники війни, які підпадають під дію Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту»);

е) учасників ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС та потерпілих внаслідок Чорнобильської катастрофи - осіб, які підпадають під дію Закону України «Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи» та аналогічних законів інших держав - колишніх республік СРСР;

є) осіб, які на день набрання чинності цим Законом мають одного чи обох батьків, які досягли 70-річного віку або визнані інвалідами першої групи, за умови, що в цих батьків немає інших працездатних дітей.

Стаття 2. Звільнити від відбування покарання у виді позбавлення волі на певний строк та від інших покарань, не пов'язаних з позбавленням волі, осіб, крім тих, які підлягають звільненню від відбування покарання на підставі статті 1 цього Закону, засуджених за будь-які злочини, які не поєднані з насильством, небезпечним для життя і здоров'я, якщо вони на день набрання чинності цим Законом відбули не менше однієї чверті призначеного строку основного покарання.

Стаття 3. Звільнити від відбування покарання у виді позбавлення волі на певний строк та від інших покарань, не пов'язаних з позбавленням волі, осіб, зазначених у статті 1 цього Закону, засуджених за умисні злочини, за які законом передбачено покарання у виді позбавлення волі на строк не більше десяти років, якщо на день набрання чинності цим Законом вони відбули не менше половини призначеного строку основного покарання.

Стаття 4. Звільнити від відбування покарання у виді позбавлення волі на певний строк та від інших покарань, не пов'язаних з позбавленням волі, осіб, крім тих, які підлягають звільненню від відбування покарання на підставі статей 1, 2 і 3 цього Закону:

а) засуджених вперше за умисні злочини, за які законом передбачено покарання у виді позбавлення волі на строк не більше восьми років, якщо на день набрання чинності цим Законом вони відбули не менше половини призначеного строку основного покарання;

б) засуджених за умисні злочини, за які законом передбачено покарання у виді позбавлення волі на строк не більше шести років, якщо на день набрання чинності цим Законом вони відбули не менше двох третин призначеного строку основного покарання;

в) жінок, засуджених за умисні злочини, за які законом передбачено покарання менш суворе, ніж позбавлення волі на строк не більше десяти років, якщо вони на день набрання чинності цим Законом відбули не менше половини призначеного строку основного покарання;

г) засуджених за злочини, вчинені з необережності, за які законом передбачено покарання менш суворе, ніж позбавлення волі на строк не більше дванадцяти років, якщо на день набрання чинності цим Законом вони відбули не менше половини призначеного строку основного покарання.

Стаття 5. Звільнити від відбування покарання у виді тримання в дисциплінарному батальйоні військовослужбовців:

а) засуджених за злочини невеликої та середньої тяжкості;

б) засуджених вперше за тяжкі злочини, якщо вони на день набрання чинності цим Законом відбули не менше половини призначеного строку основного покарання.

Стаття 6. Скоротити наполовину невідбуту частину покарання засудженим, що відбувають покарання у виді позбавлення волі на певний строк, та інші покарання, не пов'язані з позбавленням волі, які не підлягають звільненню від відбування покарання на підставі статей 1-5 цього Закону.

Стаття 7. Звільнити з місць позбавлення та обмеження волі засуджених, невідбута частина покарання у яких на день набрання чинності цим Законом становить менше одного року.

Стаття 8. Амністія не застосовується до осіб, зазначених у статті 4 Закону України «Про застосування амністії в Україні», а також до осіб:

а) які після ухвалення вироку, але до повного відбуття покарання знову вчинили умисний злочин;

б) які раніше звільнялися з місць позбавлення волі умовно-достроково і знову вчинили умисний злочин протягом невідбутої частини покарання;

в) які звільнені судом від відбування покарання з випробуванням і до закінчення визначеного судом іспитового строку знову вчинили умисний злочин;

г) які мають дітей, яким не виповнилося 18 років, дітей-інвалідів та/або повнолітніх сина, дочку, визнаних інвалідами, і вчинили злочини, що посягають на життя, здоров'я, честь, гідність чи інші охоронювані законом права та інтереси цих дітей;

г) які злісно порушують установлений порядок відбування покарання;

д) яких засуджено за злочин або злочини, що спричинили загибель двох і більше осіб;

е) які мають одного чи обох батьків віком понад 70 років або визнаних інвалідами першої групи і вчинили злочини, що посягають на життя, здоров'я, честь, гідність чи інші охоронювані законом права та інтереси цих батьків;

є) яких засуджено за злочини проти основ національної безпеки України (статті 109-114 Кримінального кодексу України 2001 р. (далі - КК України 2001 р.); статті 56-60, 62 і 63 Кримінального кодексу України 1960 р. (далі - КК України 1960 р.); умисне вбивство (стаття 115 КК України 2001 р.; статті 93 і 94 КК України 1960 р.); доведення до самогубства, вчинене щодо неповнолітнього (частина третя статті 120 КК України 2001 р.); умисне тяжке тілесне ушкодження при обтяжуючих обставинах (частина друга статті 121 КК України 2001 р.; частини друга і третя статті 101 КК України 1960 р.); катування (стаття 127 КК України 2001 р.); незаконне проведення дослідів над людиною (стаття 142 КК України 2001 р.); порушення встановленого законом порядку трансплантації органів або тканин людини (частини четверта і п'ята статті 143 КК України 2001 р.); насильницьке донорство (стаття 144 КК України 2001 р.); незаконне позбавлення волі або викрадення людини (частини друга і третя статті 146 КК України 2001 р.; частина друга статті 123 КК України 1960 р.); захоплення заручників (стаття 147 КК України 2001 р.; стаття 123¹ КК України 1960 р.); торгівлю людьми або іншу незаконну угоду щодо людини (стаття 149 КК України 2001 р.; стаття 124¹ КК України 1960 р.); злочини проти статевої свободи та статевої недоторканності особи (статті 152-156 КК України 2001 р.; статті 117-122 КК України 1960 р.); грабіж при обтяжуючих обставинах (частини третя, четверта і п'ята статті 186 КК України 2001 р.; частини третя і четверта статей 82 і 141 КК України 1960 р.); розбій (стаття 187 КК України 2001 р.; статті 86, 86¹ і 142 КК України 1960 р.); вимагання (частини друга, третя і четверта статті 189 КК України 2001 р.; частини друга і третя статей 86² і 144 КК України 1960 р.); шахрайство при обтяжуючих обставинах (частина четверта статті 190 КК України 2001 р.; частина третя статей 83 і 143 КК України 1960 р.); виготовлення, зберігання, придбання, перевезення, пересилання, ввезення в Україну з метою збуту або збуту підроблених грошей, державних цінних паперів чи білетів державної лотереї (стаття 199 КК України 2001 р.; стаття 79 КК України 1960 р.); контрабанду при обтяжуючих обставинах (частина друга статті 201 КК України 2001 р.; частина друга статті 70 КК України 1960 р.); протидію законній господарській діяльності при обтяжуючих обставинах (частина третя статті 206 КК України 2001 р.); створення злочинної організації (стаття 255 КК України 2001 р.); бандитизм (стаття 257 КК України 2001 р.; стаття 69 КК України 1960 р.); терористичний акт (стаття 258 КК України 2001 р.); створення терористичної групи чи терористичної організації (стаття 258³ КК України 2001 р.); сприяння вчиненню терористичного акту (стаття 258⁴ КК України 2001 р.); фінансування тероризму (стаття 258⁵ КК України 2001 р.); викрадення, привласнення, вимагання вогнепальної зброї, бойових припасів, вибухових речовин чи радіоактивних матеріалів або заволодіння ними шляхом шахрайства або зловживання службовим становищем (стаття 262 КК України 2001 р.; стаття 223 КК України 1960 р.); угон або захоплення залізничного рухомого складу, повітряного, морського чи річкового судна при обтяжуючих обставинах (частина третя статті 278 КК України 2001 р.; стаття 217² КК України 1960 р.); блокування транспортних комунікацій, а також захоплення транспортного підприємства при обтяжуючих обставинах (частина третя статті 279 КК України 2001 р.; частина третя статті 217³ КК України 1960 р.); порушення правил безпеки дорожнього руху або експлуатації транспорту, що спричинили смерть потерпілого або заподіяли тяжке тілесне ушкодження, вчинене особою у стані алкогольного сп'яніння або у стані, викликаному вживанням наркотичних або інших одурманюючих засобів, або особою, яка залишила місце дорожньо-

транспортної пригоди (частина друга статті 286 КК України 2001 р.; частина друга статті 215 КК України 1960 р.); незаконне заволодіння транспортним засобом при обтяжуючих обставинах (частини друга і третя статті 289 КК України 2001 р.; частини друга і третя статті 215³ КК України 1960 р.); пошкодження об'єктів магістральних нафто-, газо- та нафтопродуктопроводів (стаття 292 КК України 2001 р.); незаконне виробництво, виготовлення, придбання, зберігання, перевезення, пересилання чи збут наркотичних засобів, психотропних речовин або їх аналогів (стаття 307 КК України 2001 р.; стаття 229¹ КК України 1960 р.); погрозу або насильство щодо працівника правоохоронного органу при обтяжуючих обставинах (частини третя і четверта статті 345 КК України 2001 р.); погрозу або насильство щодо державного чи громадського діяча (стаття 346 КК України 2001 р.); посягання на життя працівника правоохоронного органу, члена громадського формування з охорони громадського порядку і державного кордону або військовослужбовця (стаття 348 КК України 2001 р.; стаття 190¹ КК України 1960 р.); захоплення представника влади або працівника правоохоронного органу як заручника (стаття 349 КК України 2001 р.); примушування до виконання чи невиконання цивільно-правових зобов'язань при обтяжуючих обставинах (частина третя статті 355 КК України 2001 р.; частина третя статті 198² КК України 1960 р.); перевищення влади або службових повноважень при обтяжуючих обставинах (частини друга і третя статті 365 КК України 2001 р.; частини друга і третя статті 166 КК України 1960 р.); прийняття пропозиції, обіцянки або одержання неправомірної вигоди службовою особою (стаття 368 КК України 2001 р.); стаття 168 КК України 1960 р.); погрозу або насильство щодо судді, народного засідателя чи присяжного при обтяжуючих обставинах (частини друга і третя статті 377 КК України 2001 р.); посягання на життя судді, народного засідателя чи присяжного у зв'язку з їх діяльністю, пов'язаною із здійсненням правосуддя (стаття 379 КК України 2001 р.); стаття 190¹ КК України 1960 р.); дії, що дезорганізують роботу установ виконання покарань (стаття 392 КК України 2001 р.; стаття 69¹ КК України 1960 р.); втечу з місця позбавлення волі або з під варти (стаття 393 КК України 2001 р.; стаття 183 КК України 1960 р.); посягання на життя захисника чи представника особи у зв'язку з діяльністю, пов'язаною з наданням правової допомоги (стаття 400 КК України 2001 р.); злочини проти встановленого порядку несення військової служби (військової злочини), передбачені частинами другою, третьою і четвертою статті 404 КК України 2001 р. (пунктами «б» і «в» статті 234 КК України 1960 р.), частинами другою і третьою статті 405 КК України 2001 р. (статтею 236 КК України 1960 р.), частиною третьою статті 406 КК України 2001 р. (пунктом «в» статті 238 КК України 1960 р.), частинами другою і третьою статті 408 КК України 2001 р. (пунктами «в» і «г» статті 241 КК України 1960 р.), статтею 410 КК України 2001 р., частиною другою статті 420 КК України 2001 р. (пунктом «г» статті 251 КК України 1960 р.), частинами другою і третьою статті 426 КК України 2001 р. (пунктами «б» і «в» статті 254³ КК України 1960 р.), статтею 433 КК України 2001 р. (статтею 261 КК України 1960 р.), а також за злочини проти миру, безпеки людства та міжнародного правопорядку, передбачені статтями 439, 442 і 443 КК України 2001 р. (статтею 59 КК України 1960 р.), статтями 446 і 447 КК України 2001 р. (статтею 63¹ КК України 1960 р.).

Стаття 9. Виконання цього Закону покладається на суди.

Питання про застосування амністії суд вирішує за ініціативою прокурора, органу або установи виконання покарань, а також за ініціативою обвинуваченого (підсудного) чи засудженого, їх захисників чи законних представників.

Застосування цього Закону здійснюється щодо: а) осіб, звільнених від відбування покарання з випробуванням, та осіб, яких засуджено до покарань, не пов'язаних з позбавленням волі, крім покарання у виді штрафу, - за поданням органу виконання покарань, який здійснює контроль за поведінкою засудженого, або за клопотанням самої особи, її захисника чи законного представника;

б) осіб, яких засуджено до покарань у виді штрафу, якщо на день набрання чинності цим Законом це покарання не виконано, - за клопотанням самої особи, її захисника чи законного представника;

в) засуджених, які перебувають в установах виконання покарань, за поданням начальника установи, погодженим з відповідною спостережною комісією або службою у справах дітей, або за клопотанням самого засудженого, його захисника чи законного представника, а щодо військовослужбовців, які тримаються в дисциплінарному батальйоні, - за поданням командувача дисциплінарного батальйону, військової частини, начальника гарнізону, органів управління Військової служби правопорядку у Збройних Силах України або за клопотанням самого військовослужбовця, його захисника чи законного представника. До подання додаються довідка про заохочення і стягнення, особова справа засудженого та інші документи, необхідні для вирішення питання про застосування амністії;

г) осіб, щодо яких судом ухвалені вироки, які не набрали законної сили, - за клопотанням самої особи, її захисника чи законного представника.

У разі якщо до особи може бути застосовано кілька підстав, передбачених цим Законом, застосову-

ється підстава, яка найбільшим чином поліпшує становище особи.

Питання про застосування амністії щодо осіб, яких засуджено судами іноземних держав і які відбувають покарання на території України, вирішують відповідні суди України з дотриманням вимог міжнародних договорів України.

Під час розгляду судами справ про застосування амністії участь прокурора в судовому засіданні є обов'язковою.

Якщо розглядається справа про застосування амністії щодо неповнолітньої особи, в судовому засіданні у передбачених законом випадках бере участь її законний представник.

У судовому засіданні може брати участь захисник. Застосування амністії не допускається, якщо обвинувачений (підсудний) або засуджений заперечує проти цього.

Особа, щодо якої вирішується питання про застосування амністії, дає свою згоду суду в усній чи письмовій формі з обов'язковим зазначенням цього в журналі судового засідання.

Стаття 10. Рішення про застосування чи незастосування амністії приймається судом стосовно кожної особи індивідуально після ретельної перевірки матеріалів особової справи та відомостей про поведінку засудженого за час відбування покарання.

Така особа викликається в судове засідання і може давати пояснення. Неявка цієї особи не зупиняє розгляду справи.

У разі відсутності необхідних відомостей про особу, до якої застосовується амністія, розгляд питання про застосування амністії відкладається до їх одержання.

Судам, а також органам та установам, на які покладено підготовку матеріалів для вирішення питань, пов'язаних із застосуванням цього Закону, надається право вимагати від відповідних установ необхід-

ні відомості. Такі вимоги повинні бути виконані негайно.

Стаття 11. Особам, яким скорочується невідбута частина покарання, визначення нового строку покарання обчислюється з дня набрання чинності цим Законом.

Про нове обчислення строку покарання і про дату закінчення відбування покарання засуджені повинні бути офіційно поінформовані протягом місяця після опублікування цього Закону.

Стаття 12. Дія цього Закону поширюється на осіб, які вчинили злочини до дня набрання ним чинності включно, і не поширюється на осіб, які вчинили триваючі або продовжувані злочини, якщо вони закінчені, припинені або перервані після набрання чинності цим Законом.

Особа, засуджена за вчинення злочину, які відповідно до цього Закону підлягають звільненню від відбування (подальшого відбування) покарання, звільняються не пізніше ніж протягом трьох місяців після опублікування цього Закону.

Стаття 13. До осіб, яким строк покарання було скорочено в порядку амністії або які були частково звільнені від відбування основного покарання в порядку помилування, амністія застосовується виходячи із строку покарання, встановленого згідно з відповідними актами.

Стаття 14. Особи, на яких поширюється дія цього Закону, можуть бути звільнені від відбування як основного, так і додаткового покарання, призначеного судом, крім конфіскації майна, в частині вироку, яка не була виконана на день набрання чинності цим Законом. Особам, засудженим до покарання (основного чи додаткового) у виді штрафу, сума штрафу, сплаченого ними до ухвалення судом рішення про звільнення від відбування покарання у зв'язку з амністією, не повертається.

Стаття 15. З метою забезпечення своєчасного надання необхідної медичної допомоги особам, звіль-

неним з місць позбавлення волі, які хворіють на активну форму туберкульозу, онкологічні захворювання або СНІД, кримінально-виконавчі установи негайно повідомляють відповідним органам місцевого самоврядування та органам охорони здоров'я про звільнення зазначених осіб.

Стаття 16. Кабінету Міністрів України, Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласним, Київській та Севастопольській міським, районним, районним у містах Києві та Севастополі державним адміністраціям, виконавчим органам сільських, селищних, міських, районних у містах рад забезпечити:

а) організацію своєчасного обліку звільнених відповідно до цього Закону осіб, здійснення стосовно них заходів соціального патронажу відповідно до Закону України «Про соціальну адаптацію осіб, які відбувають чи відбули покарання у виді обмеження волі або позбавлення волі на певний строк», контроль за поведінкою цих осіб;

б) передачу звільнених згідно з цим Законом неповнолітніх під нагляд батьків, влаштування у разі необхідності неповнолітніх, які позбавлені батьківського піклування, до інтернатних закладів, у прийомні сім'ї, дитячі будинки сімейного типу або встановлення над ними піклування;

в) направлення звільнених відповідно до цього Закону інвалідів та непрацездатних осіб похилого віку, які не мають родичів, що могли б узяти їх на своє утримання, до спеціальних будинків-інтернатів.

Стаття 17. Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування.

Виконуючий обов'язки
Президента України,
Голова Верховної Ради
України О. ТУРЧИНОВ.

м. Київ,
8 квітня 2014 року.
№ 1185-VII.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до Податкового кодексу України та деяких інших законодавчих актів України щодо усунення окремих неузгодженостей норм законодавства

Верховна Рада України **постановляє:**

1. Внести до Податкового кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 2011 р., №№ 13-17, ст. 112) такі зміни:

1. У статті 1:

пункт 1.3 після слів «соціальне страхування» доповнити словами «зборів на обов'язкове державне пенсійне страхування з окремих видів господарських операцій»;

доповнити пунктом 1.4 такого змісту:
«1.4. Встановлення і скасування зборів на обов'язкове державне пенсійне страхування з окремих видів господарських операцій, їх розмірів та механізмів справляння здійснюються відповідно до Закону України «Про збір на обов'язкове державне пенсійне страхування».

2. Розділ I доповнити статтею 39¹ такого змісту:
«Стаття 39¹. Особливості застосування валютних курсів при нарахуванні митних платежів

39¹.1. Для цілей визначення податкових зобов'язань зі сплати митних платежів застосовується офіційний курс валюти України до іноземної валюти, встановлений Національним банком України, що діє на 0 годин дня подання митної декларації, а у разі, якщо митна декларація не подається, - дня визначення податкових зобов'язань».

3. Абзац другий пункту 190.1 статті 190 викласти в такій редакції:

«При визначенні бази оподаткування для товарів, що ввозяться на митну територію України, перерахунок іноземної валюти у валюту України здійснюється за курсом валюти, визначеним відповідно до статті 39¹ цього Кодексу».

4. У статті 191:

у пункті 191.1:

підпункт 191.1.1 викласти в такій редакції:
«191.1.1. У разі ввезення на митну територію України у міжнародних поштових та експрес-відправленнях, у неспроводжуваному багажі товарів базою оподаткування є їх фактурна вартість, визначена відповідно до статей 234 та 374 Митного кодексу України, з урахуванням мита та акцизного податку, що підлягають сплаті»;

підпункт 191.1.3 викласти в такій редакції:
«191.1.3. При визначенні бази оподаткування для товарів, що ввозяться на митну територію України у міжнародних поштових та експрес-відправленнях, у неспроводжуваному багажі, перерахунок іноземної валюти у валюту України здійснюється за курсом валюти, визначеним відповідно до статті 39¹ цього Кодексу»;

у пункті 191.2:
абзац перший підпункту 191.2.1 після слів «ввезення протягом однієї доби» доповнити словами «з урахуванням мита, що підлягає сплаті»;

підпункт 191.2.2 після слів та цифр «що перевищує еквівалент 1000 євро» доповнити словами «з урахуванням мита, що підлягає сплаті»;

підпункт 191.2.3 після слів та цифр «що перевищує еквівалент 500 євро» доповнити словами «з урахуванням мита, що підлягає сплаті»;

підпункт 191.2.4 після слів та цифр «що перевищує 50 кг» доповнити словами «з урахуванням мита, що підлягає сплаті».

5. Підпункт «в» пункту 193.1 статті 193 викласти у такій редакції:

«в) 7 відсотків по операціях з: постачання на митній території України та ввезення на митну територію України лікарських засобів, дозволених для виробництва і застосування в Україні та внесених до Державного реєстру лікарських засобів, а також медичних виробів за переліком, затвердженим Кабінетом Міністрів України; постачання на митній території України та ввезення на

митну територію України лікарських засобів, медичних виробів та/або медичного обладнання, дозволених для застосування у межах клінічних випробувань, дозвіл на проведення яких надано центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони здоров'я».

6. Пункт 197.22 статті 197 викласти у такій редакції:
«197.22. Звільняються від оподаткування операції із ввезення на митну територію України Публічним акціонерним товариством «Національна акціонерна компанія «Нафтогаз України» природного газу за кодом згідно з УКТ ЗЕД 2711 21 00 00».

7. Пункт 200.18 статті 200 доповнити підпунктом 200.18.2¹ такого змісту:

«200.18.2¹. Повний перелік платників податку, які отримали бюджетне відшкодування, щомісячно публікується на сайті органу, що здійснює казначейське обслуговування бюджетних коштів, з обов'язковим зазначенням сум відшкодувань».

Інша податкова інформація, пов'язана з відшкодуванням податку на додану вартість, не є інформацією з обмеженим доступом та підлягає оприлюдненню в обсягах та порядку, встановлених центральним органом виконавчої влади з формування та забезпечення реалізації державної фінансової, бюджетної, податкової і митної політики».

8. Пункт 214.2 статті 214 викласти в такій редакції:
«214.2. При визначенні бази оподаткування перерахунок іноземної валюти у валюту України здійснюється за курсом валюти, визначеним відповідно до статті 39¹ цього Кодексу».

9. Пункт 218.2 статті 218 викласти в такій редакції:
«218.2. Податок із підкацизних товарів (продукції), що ввозяться на митну територію України, обчислюється у національній валюті за курсом валюти, визначеним відповідно до статті 39¹ цього Кодексу».

10. У статті 346:

пункт 346.1 викласти у такій редакції:
«346.1. Працівники контролюючого органу підлягають загальнообов'язковому державному соціальному страхуванню відповідно до Закону України «Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування від нещасного випадку на виробництві та професійного захворювання, які спричинили втрату працездатності»;

у пунктах 346.2, 346.3 та 346.4 слова «державного бюджету» замінити словами «Фонду соціального страхування від нещасних випадків»;

пункт 346.5 виключити;

у пункті 346.8 слова «виплатою одноразової допомоги та» виключити.

11. Статтю 347 виключити.

12. У розділі XX «Перехідні положення»:

підрозділ 1 доповнити пунктом 7 такого змісту:
«7. На період з 1 квітня до 1 липня 2014 року призупинити дію підпункту 164.2.8 пункту 164.2 статті 164 цього Кодексу в частині включення до загального місячного (річного) оподаткованого доходу у вигляді процентів на поточний або депозитний (вкладний) банківський рахунок, вклад (депозитний) до небанківських фінансових установ згідно із законом або на депозитний (ощадний) сертифікат та абзаців другого - четвертого пункту 167.2 статті 167 цього Кодексу у частині оподаткування процентів»;

у пункті 6 підрозділу 5 виключити слова і цифри: «На тютюнові вироби (за кодом товару (продукції) згідно з

УКТ ЗЕД 2402 20 90 10 «Сигарети без фільтра, цигарки», за кодом товару (продукції) згідно з УКТ ЗЕД 2402 20 90 20 «Сигарети з фільтром») з 1 січня 2015 року застосовують такі ставки акцизного податку та мінімальне акцизне податкове зобов'язання із сплати акцизного податку на тютюнові вироби:

Код товару (продукції) згідно з УКТ ЗЕД	Опис товару (продукції) згідно з УКТ ЗЕД	Ставки податку			
		специфічна		адвалорна	
		одиниці виміру	ставка	одиниці виміру	ставка
2402 20 90 10	Сигарети без фільтра, цигарки	гривень за 1 тис. штук	82,50	відсотків	12
2402 20 90 20	Сигарети з фільтром	гривень за 1 тис. штук	184,50	відсотків	12

Код товару (продукції) згідно з УКТ ЗЕД	Опис товару (продукції) згідно з УКТ ЗЕД	Мінімальне акцизне податкове зобов'язання	
		одиниця виміру	сума
2402 20 90 10	Сигарети без фільтра, цигарки	гривень за 1 тис. штук	108,20
2402 20 90 20	Сигарети з фільтром	гривень за 1 тис. штук	246,80».

II. Внести до Закону України «Про запобігання фінансової катастрофи та створення передумов для економічного зростання в Україні» такі зміни:

у розділі I:

абзац шостий пункту 4 після слів «підлягають оподаткуванню чи» доповнити словом «не»;

у пункті 1 розділу IV «Прикінцеві положення»: абзац другий доповнити словами «крім норм щодо оподаткування дивідендів, які набирають чинності з 1 січня 2015 року»;

в абзаці четвертому цифру та слово «1 вересня» замінити цифрою та словом «1 липня»;

в абзаці п'ятому слова «на тютюнові вироби» замінити словами «на тютюнові вироби, тютюн та промислові замінники тютюну»;

в абзаці шостому слова та цифри «абзацу десятого пункту 36» замінити словами та цифрами «абзацу сімнадцятого пункту 36».

III. Прикінцеві положення

1. Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування, крім пункту 6 розділу I цього Закону (щодо змін до пункту 197.22 статті 197 Податкового кодексу України), який набирає чинності з 1 вересня 2014 року.

2. Встановити, що з 1 квітня 2014 року до 1 червня 2014 року до платників податку на додану вартість, які застосовують ставку 7 відсотків до операцій з постачання лікарських засобів та виробів медичного призначення, не застосовуються вимоги нормативно-правових актів щодо відображення у касовому чеку відомостей: про код ставки податку на додану вартість за одиницею товару; загальної суми податку на додану вартість за кожною позицією (групою товарів); загальної суми коштів, що підлягає сплаті покупцем, з урахуванням податку на додану вартість.

3. Кабінету Міністрів України протягом трьох місяців з дня набрання чинності цим Законом:

прийняти нормативно-правові акти, необхідні для реалізації цього Закону;

привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом;

забезпечити перегляд та приведення відповідними центральними органами виконавчої влади своїх нормативно-правових актів у відповідність із цим Законом.

Виконуючий обов'язки Президента України,
Голова Верховної Ради України О. ТУРЧИНОВ.

м. Київ,
10 квітня 2014 року.
№ 1200-VII.